

REDACTIONEEL GEDEELTE

KRANTENGESCHRIJF

Dezer dagen stond in een van onze groote bladen een ingezonden stuk van „Medicus”, die naar aanleiding van de uitoefening der tandheelkunde door onbevoegden, betoogde dat de oorzaak hiervan moest worden gezocht in het groote verschil in geldelijk bedrag, dat de tandtechnicus krijgt voor het maken van een gebit en hetgeen de tandarts daarvoor van den patiënt ontvangt. Hij is van meening, dat de therapie daarin zal moeten bestaan, dat de tandartsen hunne verrichtingen tegen matig tarief uitvoeren.

Een onzer collega's heeft gemeend hierop te moeten antwoorden en als gevolg komt „Medicus” met een repliek waarin hij de prijs der tanden berekent + was + rubber om dan tot de conclusie te komen dat als een tandarts een gaatjes-tandengebity levert voor f 30 en een goudstift-tandengebity voor f 45, hij nog een behoorlijk honorarium ontvangt! !

Hiermede hield gelukkig de verdere conversatie op en heeft men blijkbaar de verleiding weerstaan om te trachten dezen merkwaardigen Medicus aan het verstand te brengen aan welke afzeterspraktijken de chirurgen bijv. zich schuldig maken, wanneer zij een appendicitis opereeren. Kosten zijn dan: slijtage instrumenten, laat ons zeggen, ruim berekend f 5.—, hechtingsmateriaal, verband etc. ook nog eens f 5.—, samen f 10.—. Met een „woekerwinst” van 100 % komt deze operatie dan op f 20.—! ! Moet men zich nu niet verbazen, dat de operatiezuster ook niet eens probeert het mes ter hand te nemen om tegen „civiele prijzen” den chirurg te gaan beconcurreren?

Of prefereert men om deze reden „zusters” in plaats van „broeders”? Ofwel is men in dit geval zóó zeker van de handhaving van het Monopolie, dat men het veilig aandurft de marge van 100 % winst een weinig te overschrijden?

Men zou — op deze wijze voortgaande — gemakkelijk een oneindig aantal soortgelijke dwaasheden kunnen neerschrijven, zoodat men zich verbaast hoe uit de pen van een medicus opmerkingen kunnen komen als de hierboven geciteerde, nog geheel in het midden latende, dat in vele gevallen de onbevoegden hetzelfde — zoo niet méér — rekenen, dan de tandartsen. Wij hebben dit stukje echter alleen daarom aangehaald om er nóg eens op te wijzen hoe dwaas het is om problemen als de onbevoegde uitoefening der Geneeskunst te willen oplossen door ingezonden stukken in de pers en tevens hoe verkeerd, wanneer daar van tandheelkundige zijde op wordt ingegaan.

Zoodat wij onzen lezers met nadruk aanbevelen om stukjes als van „Medicus” schouderophalend naast zich neer te leggen en niet door heen en weer geschrijf deze kwestie zoo te vertroebelen, dat het publiek daardoor nog meer de kluts kwijt raakt dan thans reeds het geval is.

Men zal moeten trachten de pers in ons land het begrip bij te brengen dat deze dingen daar niet thuis hooren, evenmin als aanbevelingen van klinieken etc. die vermoedelijk meer dan eens te goeder trouw geschieden en waarbij men het alleen betreuren kan, dat de betrokken journalist en de redactie van zijn blad er zoo gemakkelijk invliegt.

Behoudens in een enkel uitzonderingsgeval, kan men veilig zeggen dat alle krantengeschrijf over deze en dergelijke kwesties koren is op den molen der kwakzalvers, die — als Alcibiades — gaarne aan hun bestaan herinnerd willen worden, op welke wijze dan ook, en gemeenlijk in ieder stukje een dankbaar voorwendsel vinden om van zich te doen hooren.